

AI LÊN XỨ HOA ĐÀO

HOÀNG NGUYỄN

BOLÉRO

Ai lên xứ Hoa Đào dừng chân bên hồ nghe chiều rơi. Nghe

hơi gió len vào hồn người chiều xuân mây êm trôi. Thông

reo bên suối vắng lời dịu dặt như tiếng tơ. Xuân đi trong mắt biếc lòng dạt

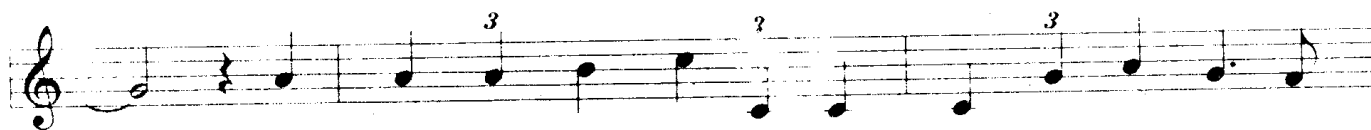
dào nên ý thơ, nghe tâm tư mơ ước Mộng Đào Nguyễn đẹp như chuyện ngày

xưa. Ai lên xứ Hoa Đào đừng quên bước lần theo đường hoa.

Hoa bay đến muôn người ngại ngần, rồi hoa theo chân ai.

Đường trần nhìn hoa bướm rồi lòng trần mở bướm hoa, lã

lãng trong sương khói rồi bàng hoàng theo khói sương. Lạc dần vào quên lãng rồi đường

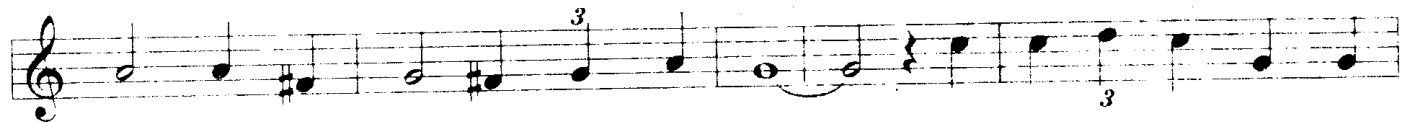
hoa lãng bước trong lãng quên. Ôi Mầu Hoa Đào, mầu hoa

đào chiều xuân nào. Ôi mầu Hoa Đào, như môi hồng người mình

yêu. Ôi Mầu Hoa Đào, đã bao lần vì mầu hoa mà lữ

khách lẳng hồn thơ dừng chân lãng du. Ai lên xứ Hoa Đào đừng

quên mang về một cành hoa. Cho tôi bồi mớ mành chiều

chiều nhìn mây trôi xa xa Người về từ hôm nao mà lòng

còn thương vẫn thương. Bao nhiêu năm tháng cũ mà hồn nào thôi vấn vương. Giờ

này nhìn sương khói mà thăm mớ mầu hoa trên má ai.